

พรเทพ ทวีฉายอนันต์
ผู้บริหารสำนักบริหารบุคคล
บริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน)

ผู้ประกอบการประสบอุบัติเหตุ จะได้รับความสิทธิประโยชน์จาก กองทุนไต่ถาม

ประเด็นปัญหาที่จะนำมากล่าวในครั้งนี้นี้ เป็นกรณีผู้ประกอบการ หรือลูกจ้างได้ประสบอุบัติเหตุจากการใช้รถจักรยานยนต์นอกเวลาทำงาน เมื่อประสบอุบัติเหตุแล้วจะได้รับสิทธิประโยชน์จากกองทุนไต่ถาม กฎหมายได้กำหนดหลักการสำคัญในทำนองเดียวกันนี้ คือ การคุ้มครองผู้ประกอบการให้ได้รับการช่วยเหลือและชดใช้ค่าเสียหาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ค่ารักษาพยาบาล” ที่ผู้ประกอบการจำเป็นต้องใช้จ่ายเพื่อบำบัดรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น กฎหมายแต่ละฉบับต่างได้กำหนดสิทธิประโยชน์ไว้แตกต่างกัน ทำให้เกิดข้อสงสัยได้ว่า กรณีที่ผู้ประกอบการประสบเหตุอันตรายและได้รับการบริการทางการแพทย์ หรือค่ารักษาพยาบาลจากกองทุนประกันสังคมแล้ว ผู้ประกันตนจะมีสิทธิ

เมื่อ เกิดกรณีประสบอุบัติเหตุ ปัญหาที่มักจะพบบ่อยอยู่เสมอว่าผู้ประกอบการ หรือลูกจ้างมีสิทธิจะได้รับประโยชน์จากกองทุนไต่ถาม เมื่อเบิกจากกองทุนนี้แล้วยังมีสิทธิเบิกจากกองทุนอื่นอีกได้หรือไม่ ทั้งที่เกิดอุบัติเหตุในคราวเดียวกัน ปัญหาเหล่านี้แม้แต่เจ้าพนักงานของรัฐก็ยังเข้าใจผิดในการใช้กฎหมายมีการปฏิบัติผิดกันอยู่บ่อยครั้งและมักจะอ้างเหตุว่าเป็นการเบิกซ้ำซ้อนกัน

กองทุนที่จะกล่าวต่อไปนี้ เมื่อกรณีประสบอุบัติเหตุผู้ประกอบการ หรือลูกจ้างมีสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือ กองทุนแรกคือ **“กองทุนประกันสังคม”** ในกรณีการประสบอันตรายไม่ใช่จากการทำงานให้กับนายจ้างและได้รับความคุ้มครองจาก **“กองทุนเงินทดแทน”** ในกรณีประสบอันตรายจากการทำงานให้กับนายจ้าง แต่เนื่องจากในระบบกฎหมายไทยยังมีกฎหมายอีกหลายฉบับที่มีเข้ามาเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองบุคคลที่ประสบเหตุอันตราย เช่น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 กำหนดให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำละเมิด มีสิทธิได้รับการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากผู้ทำละเมิด หรือพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประกอบการจากกรณีมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจาก **“กองทุนผู้ประสบภัยจากรถ”** เป็นต้น

ได้รับความคุ้มครองจากกองทุนผู้ประสบภัยจากรถตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 หรือไม่

สิทธิของผู้ประสบภัยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 และสิทธิของผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 เป็นสิทธิคนละประเภทที่มีความแตกต่างกัน ผู้มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ คือ ผู้ประสบภัยจากรถ โดยจะได้รับเงินค่าเสียหายเบื้องต้นจากบริษัทที่รับประกันภัย หรือกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจากรถ เช่น เจ้าของรถที่ก่อให้เกิดความเสียหายมิได้จัดให้มีการประกันความเสียหายและเจ้าของรถไม่ยอมจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัย หรือจ่ายแต่ไม่ครบจำนวน โดยจ่ายให้เป็นค่ารักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจัดการศพ รวมค่าเสียหายและค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจัดการศพ รวมทั้งค่าเสียหายและค่าใช้จ่ายที่จำเป็นอย่างอื่นเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ประสบภัยในเบื้องต้นในส่วนผู้มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 คือ ผู้ประกันตน หรือผู้มีสิทธิอื่นตามที่กฎหมายประกันสังคมกำหนดแล้วแต่กรณี โดยกองทุนประกันสังคมจะจ่ายประโยชน์ทดแทนทั้งในรูปแบบที่เป็นตัวเงิน เช่น ค่ารักษาพยาบาล เงินทดแทนการขาดรายได้ เงินสงเคราะห์กรณีตาย เงินสงเคราะห์บุตร เงินชราภาพและที่ไม่ใช่ตัวเงิน เช่น การบริการทางการแพทย์ หรือการบริการจัดการงาน **กฎหมายทั้งสองฉบับที่กล่าวมาไม่ได้มีบทบัญญัติใด “ตัดสิทธิ” ไม่ให้ผู้ที่ได้รับเงินตามกฎหมายอื่นแล้ว มารับค่าเสียหายเบื้องต้น หรือประโยชน์ทดแทนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 หรือพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 รวมทั้งไม่มีบทบัญญัติกำหนดว่าเมื่อ**

มีสิทธิได้รับตามกฎหมายฉบับหนึ่งแล้วจะไม่มีสิทธิได้รับตามกฎหมายอีกฉบับ

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2110/2551 สิทธิของผู้ประสบภัยตาม พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และสิทธิของผู้ประกันตนตาม พ.ร.บ. ประกันสังคมฯ เป็นสิทธิตามกฎหมายแต่ละฉบับมีวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งกองทุนที่แตกต่างกัน **การก่อให้เกิดสิทธิจากเบี้ยประกันภัยและเงินสมทบและการจ่ายเงินแก่ผู้มีสิทธิได้รับก็ต่างกันไปตามกฎหมายแต่ละฉบับทั้งตาม พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และตาม พ.ร.บ. ประกันสังคมฯ ก็ไม่ได้บัญญัติตัดสิทธิมิให้ผู้ที่ได้รับเงินตามกฎหมายอื่นแล้วมารับค่าเสียหายเบื้องต้นหรือประโยชน์ทดแทนอีก** สิทธิได้รับค่าเสียหายเบื้องต้นกับสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทน จึงมิได้หมายความว่าเมื่อมีสิทธิได้รับตามกฎหมายฉบับหนึ่งแล้วจะไม่มีสิทธิได้รับตามกฎหมายอีกฉบับหนึ่ง

ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าโจทก์เข้ารับการรักษาพยาบาลที่เกิดจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์เฉี่ยวชนที่โรงพยาบาลเมืองเพชร-ธนบุรี ซึ่งเป็นสถานพยาบาลที่จำเลยกำหนดให้โจทก์ได้รับบริการทางการแพทย์ โดยโจทก์เป็นผู้มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยตาม พ.ร.บ. ประกันสังคมฯ มาตรา 63 แต่เมื่อโรงพยาบาลเมืองเพชร-ธนบุรี ดำเนินการตามสัญญาจ้างให้บริการทางการแพทย์ตาม พ.ร.บ. ประกันสังคมฯ ข้อ 12 ที่โรงพยาบาลเมืองเพชร-ธนบุรี ทำกับจำเลยโดยเรียกเก็บเงินค่าเสียหายเท่าที่จ่ายจริงแทนโจทก์ในฐานะผู้ประสบภัย ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ค่ารักษาพยาบาล จำนวน 11,190 บาท ที่โรงพยาบาลเมืองเพชร-ธนบุรีได้รับไปจึงเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นตาม พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 4 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเงินค่าสินไหมทดแทนที่โจทก์มีสิทธิเรียกร้องจากผู้ก่อความเสียหายตาม ป.พ.พ. แม้ว่าโจทก์จะเข้ารับการรักษาพยาบาลจากโรงพยาบาลเมืองเพชร-ธนบุรี ซึ่งเป็นสถานพยาบาลที่จำเลยกำหนดให้โจทก์รับบริการทางการแพทย์แต่จำเลยมิได้ให้ประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยเป็นค่าบริการทางการแพทย์จากกองทุนประกันสังคม จึงจะถือว่าโจทก์ได้รับประโยชน์ทดแทนตาม พ.ร.บ. ประกันสังคมฯ มาตรา 58 และมาตรา 59 มิได้

บทสรุปส่งท้าย เมื่อพิจารณาจากแนวคำพิพากษาของศาลฎีกาข้างต้น จะมีผลทำให้ผู้ประกันตนที่ประสบเหตุอันตรายจากรถมีสิทธิได้รับค่าเสียหายเบื้องต้นตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2525 และมีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลจากกองทุนประกันสังคมอีกด้วย ไม่ว่าผู้ประกันตนที่ประสบเหตุนั้นจะเข้ารับบริการทางการแพทย์ที่โรงพยาบาลตามสิทธิของผู้ประกันตน หรือโรงพยาบาลอื่น กฎหมายทั้งสองฉบับนี้ไม่ได้บัญญัติในลักษณะตัดสิทธิของบุคคลที่จะได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายฉบับใดฉบับหนึ่ง ผู้ที่อยู่ภายใต้ความคุ้มครองก็ย่อมจะได้รับสิทธินั้นอย่างสมบูรณ์

